

Den hvide Slavehandel og dens Bekæmpelse.

I.

Det har gennem Aarhundreder været en bekendt Sag, at de østerlandske Haremer for en ikke ringe Del forsynes med vesterlandske Kvinder, der indkøbes som Slavinder efter ved List eller Tvang at være bragt i vedkommende Sælgers Vold.

Det skulde da ikke ligge fjernt at antage, at de »civiliserede« Landes Bordeller ogsaa i stor Udstrækning forsynes paa en tilsvarende Maade. Desuagtet er det først i den aller-nyeste Tid, at dette Analogiforhold er paavist. Og den Slags Trafik har mærkelig nok vist sig særlig at kunne florere i Ly af Nutidens strænge Lovbud til Individets Beskyttelse. De Bud, der sikrer mod Overgreb fra Samfundsmyndighedernes Side, skærmer, hvor de ikke burde, og Forholdet er omvendt med dem, der skal værge mod Overlast fra Privates Side. De paagældende Forbrydelser danner en temmelig kompliceret Række af Handlinger; og det Forhold, som kan rammes med Straf, har det i Almindelighed været umuligt at føre Bevis for, ialfald før Skaden er sket, og det som oftest er bleven for sent at gøre noget derved. Dertil kommer, at de forskellige Handlinger i de fleste Tilfælde vil være at tilregne forskellige Personer, og at kanske de mest skyldige unddrager sig Forfølgning, om det en sjelden Gang lykkes at faa Beviser, fordi de opholder sig i et andet Land end det, hvor Forfølgningssagen rejses, saa at Reglerne om

vedkommende Lands Straffedomstoles eller Strafferets Virkeomraade er til Hinder.

Forfølgningen af den hvide Slavehandel bereder, som det heraf vil fremgaa, mange Vanskeligheder, og de staar i Forbindelse med saa mange fine Spørgsmaal, at det ubetinget maa anses for et Emne værd saavel theoretiske som praktiske Juristers Opmærksomhed. Hidtil har man i den juridiske Verden imidlertid mest betragtet Sagen som et Udslag af vor Tids mange Hjælpeforeningers »utidige« Virke-
trang. Man er ikke lidet tilbøjelig til at undervurdere Betydningen af, hvad alle disse foretager sig. Det er da maaske ikke af Vejen at se lidt paa, hvorledes det Korstog, som nu prædikes mod den hvide Slavehandel, tog sin Begyndelse.

Netop for 25 Aar siden dannedes under den kontinentale og britiske Abolitionistføderations Kongres i Genf *L'Union internationale des amis de la jeune fille* efter Initiativ af en Mme Humbert fra Neuchâtel (ikke at forveksle med den berygtede parisiske Svindlerske). Man satte sig egentlig som Opgave at beskytte unge Piger, som rejser til fjerne Lande for at tjene sit Brød. Denne Forening, der nu tæller mangfoldige Tusinde Medlemmer, har oprettet et stort Antal Fæstekontorer og ikke mindre end 240 Redningshjem eller Asyler i de forskellige Lande (deriblandt i Argentina). Under sit Arbejde stødte nævnte Forening snart sammen med dem, der forhandlede »friskt Kød« til Utugtsmarkedet. Man fik ogsaa snart at mærke, at Lovene ydede liden Hjælp i det ene som det andet Land; og desuagtet lykkedes det i mange Tilfælde gennem ihærdigt Arbejde at krydse de listige Agenters Kunstgreb. Eftersom Afsløringerne forfleredes blev Raabet paa de offentlige Myndigheders kraftige Indskriden mere og mere højlydt. I den tyske Rigsdag blev Sagen flere Gange fra Begyndelsen af 80-Aarene bragt frem, indtil man i 1897 ved Behandlingen af Udvandrerloven fik vedtaget sammes

§ 48*), der paa en vis Maade maa betegnes som en vigtig Milepæl i Udviklingen, om denne Bestemmelse end ikke er tilstrækkelig omfattende for Øjemedet, selv sat i Forbindelse med den tyske Straffelovbogs Bestemmelser om Rufferi og Kobleri. Derimod tør man nok betegne den nye norske Straffelov af 22. Maj 1902 §§ 141, 200—206, 216, 217 og 224 sammenholdt med sammes §§ 12, 14 og 36 som temmelig fuldstændig i strafferetslig Henseende.

Ved Behandlingen af Prostitutionsspørgsmaalene paa den internationale Fængselskongres i Paris i 1895 (se dette Tidsskrift Aarg. XIX S. 1 ff.) blev den hvide Slavehandels planmæssige Bekæmpelse første Gang Genstand for en mere almindelig indgaaende Drøftelse, om man end særlig tog Sigte paa Beskyttelse af mindreaarige Kvinder. Paa en international Sædelighedskonference i Bern Aaret efter bragte Hilty, Udgiver af »Politisches Jahrbuch der schweizerischen Eidgenossenschaft« den hvide Slavehandel frem, og Konferencen rettede en Henvendelse til det schweiziske Forbundsraad om at tage Initiativ til en international Overenskomsts Afslutning, uden at det dog førte til noget.

Først i 1899 kom der rigtig Fart i Tingene, idet *the National Vigilance Association* i London fik samlet en privat international Kongres, dersteds under stærk Tilslutning fra alle Lande. Foruden at befæste og organisere den internationale Samvirken mellem de forskellige Landes private Foreninger til Hjælp for og Beskyttelse af den hvide Slavehandels Ofre, trak Londonerkongressens Forhandlinger og Beslutninger op Grundlinierne for de Lovændringer og administrative Forføjninger, som i de forskellige Lande var

*) Denne § er saalydende: »Wer eine Frauensperson zu dem Zwecke, sie der gewerbmässigen Unzucht zuzuführen, mittelst arglistiger Verschweigung dieses Zweckes zur Auswanderung verleitet, wird mit Zuchthaus bis zu 5 Jahren bestraft. Neben der Zuchthausstrafe ist der Verlust der bürgerlichen Ehrenrechte auszusprechen, auch kann zugleich auf Geldstrafe von 150—6000 Mark, sowie auf Zulässigkeit von Polizeiaufsicht erkannt werden«.

paakrævede, ligesom ogsaa antydedes Hovedindholdet af de internationale Overenskomster, der gjordes fornødne.

I London var de tre nordiske Lande som de fleste andre civiliserede Stater repræsenterede. Ialt mødte omkring 150 Delegerede.

I Amsterdam holdtes i Oktober 1901 en mere faatallig Konference, hvor Danmark ikke lod afgive Møde; men Sverige og Norge var repræsenteret. Denne Konference havde til Øjemed at tilrettelægge og forberede de Emner, som skulde komme under Forhandling ved den da endnu ikke sammenkaldte, men vel bebudede Konference i Paris, hvorom nedenfor.

II.

I de tre nordiske Lande er hidtil, saavidt man har kunnet erfare, ikke mange Tilfælde af »hvid Slavehandel« forekommet; noget virkelig paaviseligt Tilfælde af »Indførsel« i Utugtøjemed af narret eller tvungen Kvinde er ikke Forf. bekendt, hvorimod »Udførsel«, omend blot mere lejlighedsvis er paavist. Det har dog ved flere Lejligheder fremstillet sig som tvivlsomt, hvorvidt Ofrene virkelig har været i god Tro. De nordiske Lande staar baade ved sin Beliggenhed (særlig Norge og Sverige) og ved Folkenes Sædelighedsfølelse noksaa fjernt i Forhold til den internationale Prostitutionstrafik. Sprogforskellen er iøvrigt næppe nogen Hindring. Forf., der i 1895 havde Anledning til at sætte sig nærmere ind i Prostitutionsforholdene i Paris, bragte i Erfaring, at de skandinaviske Lande var repræsenterede blandt de da indskrevne Prostituerede! Paa Grund af Vanskelighederne ved at komme efter Fødested (de Prostituerede har ofte falske Navne og falske Papirer), var det dog ikke godt at afgøre, hvormange Repræsentanter for Norden, der var.

I Sverige er Organisationen af Arbejdet til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel mere fuldkommen end i Norge og Danmark.

Den danske Straffelovs § 174 om Forførelse til Utugt af Pigebarn under 16 Aar og Rufferibestemmelsen i §§ 182—83 og §§ 210 fg. om Krænkelser af andres Frihed muliggør ikke en Strafforfølgning overfor hvid Slavehandel i ønskeligt Omfang. Medskyldighed i §§ 170—171 eller andre desl. Forbrydelser bliver der vanskelig Bevis for.

Den svenske Straffelovs Kap. 15 §§ 17 og 18, der straffer Bortførelse af Kvinde mod hendes Villie i Utugtsøjemed eller om hun er umyndig endog med hendes Villie, om Samtykke mangler fra »Målsman« eller Værge — Kap. 18 §§ 11 og 12 om Kobleri rækker vistnok lidt længer, men kunde nok trænge til nogen Supplering.

Den nye norske Straffelov af 22. Maj 1902 truer i § 141 den, som ved falske Forespejlinger eller anden underfundig Adfærd forleder nogen til at udvandre, eller som medvirker dertil, med Bøder eller Fængsel indtil 1 Aar.

§ 200 sætter Fængsel indtil 1 Aar for Forførelse til utugtlig Omgængelse med en anden eller Medvirken i saadan Forbrydelse. § 201 skærper Straffen, om vedkommende er under 16 Aar.

Efter § 202 straffes den, som forleder nogen til at gøre sig en Næringsvej af at holde sit Legeme tilfals til Utugt — eller som medvirker — med Fængsel indtil 4 Aar; men indtil 6 Aar om den forlede er under 18 Aar eller i utugtigt Øjemed er befordret ud af Riget.

§ 203 sætter Fængsel indtil 2 Aar for den, der søger at afholde nogen, der gør sig en Næringsvej af at holde sit Legeme tilfals til Utugt, fra at ophøre dermed.

§ 206 har samme Straf for den, der af Vindesygge fremmer andres utugtige Omgængelse, eller som udnytter denne i vindesygt Øjemed. Straffen skærpes, om vedkommende er under 18 Aar eller i utugtigt Øjemed befordres ud af Riget.

Efter § 216 straffes den, som bevirker eller medvirker til, at en umyndig under 18 Aar ulovlig unddrages eller holdes unddragen fra sine Forældres eller andre Vedkommendes

Omsorg eller Myndighed, med Fængsel indtil 3 Aar. § 217 skærper Straffen, om Forbrydelsen er forøvet mod Barn under 16 Aar i utugtigt Øjemed eller af Vindesyge eller for at forberede nogen i §§ 200 fg. omhandlet Forbrydelse.

Endelig har § 224 Fængselsstraf indtil 10 Aar for den, som ved Magt, Trusel, eller underfundig Adfærd ulovlig bringer nogen i sin eller en andens Vold for i utugtigt Øjemed at føre vedk. til et fremmed Land.

III.

Foruden at udfylde eller ændre sin Straffelovgivning, saa at den kan ramme den hvide Slavehandel i dens forskellige Ytringsformer, vil de forskellige Stater have som Opgave at sørge for Opsyn med Ind- og Udvandring særlig af unge Kvinder og at ordne sit Efterretningsvæsen, saa at man med Lethed kan samvirke med andre Landes Myndigheder.

Endelig gælder det at rydde af Vejen alle af Landsgrænserne flydende processuelle Hindringer mod Strafforfølgning, baade med Hensyn til at udstrække Straffedomstolenes Virkeomraade og til at lette Samvirken mellem Undersøgelsesmyndighederne i de forskellige Lande.

Naar under den nu gældende Tingenes Tilstand Politiet er heldigt nok til at opspore og gribe mistænkelige Personer, som efter al Sandsynlighed kan være skyldige, viser sig de største Vanskeligheder ved at faa Dom over dem for deres Forbrydelse. Dette glipper gerne, fordi den er forøvet eller paabegyndt i Udlandet. Og bortset herfra er det omtrent umuligt at udrette noget med den nuværende Kommunikationsmaade mellem Politimyndigheder og Forhørsdommere i de forskellige Lande. Først skal vedkommende Dommer eller Polititjenestemand skrive til Stedets Prokurør (Statsadvokat-Fiskal osv.), denne igen til Justitsministeren (ofte med en Melleminstans), saa denne til Udenrigsministeren, denne til Landets Gesandt i vedk. fremmede Stat, denne

igen til den fremmede Udenrigsminister, som har at lade Sagen gaa videre til Justitsministeren, der saa skal skrive til vedkommende lokale Myndigheder. Først da kan disse sætte sig i Bevægelse. Naar saa Oplysningerne langt om længe er bleven indhentede, skal alle Dokumenter tilbage samme Vej, og paa den Maade kan der gaa baade Uger og Maaneder. (Den officielle Korrespondance er som bekendt aldrig hurtig). Imidlertid havde man paa vedkommende Sted maattet holde den mistænkte arresteret. Men Vidnerne, de ledsagede Kvinder, kunde man jo ikke vel holde fast den lange Tid, og selv om Sagen kunde været bragt i Orden med et rask Greb og en hurtig iværksat Proces, saa løber som oftest alt ud i bare Skrивerier, og saa faar man maaske efter alt dette paagældendes Frifindelse paa Grund af Bevisets Stilling. Om man end ikke var bange for hans Reklamationer ang. Erstatning for ulovlig Arrest, saa synes det klart, at vedkommendes Handleiver maa blive slappet; og i Stedet for at have den samme Historie om igen, saa vil man maaske næste Gang heller lade det tvivlsomme Følge passere.

Og Kontrollen med Ofrene ved Udførsel er ogsaa yderst vanskelig at gennemføre. Man ved nok saa god Rede paa, at der foregaar den livligste Trafik til de og de Steder, og tillige, at den udgaar fra visse Havne. For at tage et Eksempel kan meddeles, at man er kommen efter, at der i flere Aar over Genua er bleven udført unge Piger i stort Antal bestemte til Utugtshuse i Sydamerika. Anslagsvis har været angivet omtrent 1200 om Aaret! Disse kommer alle fra andre Lande end Italien; Agenter rekruterer over hele Europa. De italienske Piger udføres over andre Landes Havnestæder, særlig Marseille, Antwerpen og Hamburg. Pigerne er gerne i en Alder fra 16 til 25 Aar. De er i Almindelighed ikke forsynede med Pas, men har enten Arbejdsvandrebog eller Pas som Tjenestepiger. De rejser hyppigst i Grupper paa 5 til 8 eller 10 med hvert Skib og opgives at være Tjenestepiger eller Opvartningspiger, som

søger Arbejde hinsides Havet. De er alle villige til at forsikre, at de ikke er narrede afsted, og rejser i Regelen sammen med en mandlig Ledsager, som omtrent altid siger sig at være gift med en af Pigerne og at være en Slægtning af de øvrige i Følget. Folkene ombord, som iagttaget den samme Mand stadig rejsende over med en ny Hustru og et nyt Sæt kvindelige Paarørende, forstaar vel, hvordan Tingen er fat, og hvis Kaptejnen er interesseret i at hindre Trafiken, kan det med Lethed ske ved at gøre Anmeldelse til Politiet paa Bestemmelsesstedet. Men i de fleste Tilfælde vil de vistnok helst være fri for Ulejligheden og lader Sagen gaa sin Gang. De rejsende Agenter er alle forsynede med Legitimationspapirer fra Bestemmelseslandet (som oftest Argentina), men har gerne ogsaa saadanne fra det Land i Europa, som de for Øjeblikket helst vil regnes for at tilhøre. Disse Kosmopoliters virkelige Nationalitet er i Almindelighed yderst vanskelig at bringe paa det rene. Politiet i Genua har flere Gange forsøgt at skride ind; men Lovgivningens Bestemmelser har ikke strakt til.

Fra Genua udgaar svære Passagerdampere, som kan have indtil 1200 ja op til 1500 Tredieklassepassagerer. Man indser let, hvor vanskeligt det er i en saadan Sværm at anstille virksomme Undersøgelser, og Ofrene er ofte selv lidet villige til at give sig Politiet i Vold i den fremmede By, hvis Sprog de som oftest ikke forstaar.

Som mistænkelige Havne nævnes almindelig: i Tyskland: Hamborg, Bremen og Bremerhafen — i Frankrig: Bordeaux, Marseille, St. Nazaire, La Pallice og La Rochelle — i England: Southhampton og Liverpool — i Belgien: Antwerpen — i Holland: Amsterdam — i Spanien: La Coruna, Villagarcia, Vigo, Barcelona og Cadix — i Portugal: Lissabon og Leiscaës — i Italien: Genua og Neapel — i Østerrig: Triest og Fiume.

Man har af og til sammenlignet de Agenter, der driver den hvide Slavehandel, med Edderkoppe, og det er noksaa træffende. Efter at vedkommende Kvinde med lokkende

Tilbud er narret med, sikrer de sig gerne første Tag i hende ved at faa hende til at tage imod og bruge de falske Attester, de skaffer hende, hvor det gælder en og anden oftest maaske ufoønden Legitimation, paa hvilken de ikke har været belavede. Bagefter er det da saa nemt at skræmme dem fra at søge Tillugt hos Politiet. Derved aabenbares nemlig deres Falskneri. Senere bruges videre Kunstgreb. Kredit indrømmes hende paa Fornødenheder, som de kommer til at trænge til, fordi den først lovede Plads slaar fejl osv. Med forskellige Imødekommenheder holdes Spillet gaaende, indtil alle Udveje synes stængte, og saa ender det vel i de fleste Tilfælde med, at Kvinden som Befrielse tager Engagement som Bordelpige, om hun da ikke forinden ved Tvang eller List uden hendes egen Villie de facto er bleven gjort dertil.

Den Lethed, hvormed Ofrenes Spor forsvinder, naar de ikke selv — undtagelsesvis — faar Anledning til at tilkalde Hjælp, før de giver sig over og tager sin Skæbne, gør, at man har saa vanskeligt ved statistisk at angive, hvor mange Ofre der er fra det ene eller fra det andet Sted.

Man maa ogsaa have dette for Øje her i Norden, naar man dysser sig ind i den Bevidsthed, at her paa vore Kanter er Fred og ingen Fare.

IV.

Allerede før Kongressen i London var der bleven gjort Forsøg paa at faa den engelske Regering til at give denne en officiel Karakter. Det lykkedes imidlertid ikke.

Derimod blev det i London erkjendt som nødvendigt, at de forskellige Landes Regeringer satte sig i Bevægelse for at træffe en Overenskomst om de mange Forhold, som maatte ordnes i Fælleskab Land og Land imellem.

Efter forskellige Forhandlinger og Henvendelser til et Par andre Staters Regeringer, gav den franske Republiks

Regering et imødekommende Svar, og den udsendte da Indbydelse til forskellige Lande om at sende indtil 3 Delegerede til en Konference i Paris til Forhandling angaaende 1) visse Fællesregler med Hensyn til Strafbarheden af Forførelse til Utugt med andre — 2) Konvention om Ordning af Forholdet med Forfølgningen uden Hensyn til Landsgrændser, Udlevering af de skyldige, hurtigst mulig Efterkommelse af Begæring om Bevisoptagelse i fremmed Land, om Grænsekontrol m. m.

Ved denne Konference, der holdtes i Paris i Tiden fra 15. til 26. Juli 1902, var foruden alle de europæiske Lande (undtagen Balkanhalvøens Stater) Brasilien repræsenteret. De nordamerikanske Fristater og Argentina lod ikke møde.

Som Resultat af Konferencens Forhandlinger fremkom nedenstaaende Forslag til Konvention og til Fællesaftale (*Arrangement*), hvilke de Delegerede enedes om at forelægge sine respektive Regeringer til nærmere Prøvelse.

A.

Forslag til Konvention.

i lige Grad opfyldte af Ønsket om at gøre saa virksom som muligt Repressionen af den Trafik, der er kendt under Benævnelsen »den hvide Slavehandel«, har til den Ende besluttet derom at aftale en Konvention osv. — — — —

Art. 1.

Straffes bør enhver, som — for at tilfredsstille andres Lidenskaber — har fæstet, lokket eller forledet en mindre-
aarig Kvinde til at tage Plads med Sigte paa hendes Anvendelse til bedriftmæssig Utugt (endog om hun samtykker)

og uden Indskrænkning af den Omstændighed, at de enkelte Handlinger, som danner Forbrydelsens Gerningsindhold, er forøvede i forskellige Lande.

Art. 2.

Straffes bør ogsaa enhver, som — for at tilfredsstille andres Lidenskaber — ved Hjælp af List, Voldshandlinger, Trusler, Misbrug af Myndighed eller hvilket som helst andet Tvangsmiddel har fæstet, lokket eller forledet en Kvinde over Mindreaarighedsalderen til at tage Plads med Sigte paa hendes Anvendelse til bedriftmæssig Utugt, uden Hensyn til, at de enkelte Handlinger, som danner Forbrydelsens Gerningsindhold, er forøvede i forskellige Lande.

Art. 3.

De høje kontraherende Magter, hvis Lovgivning ikke for Tiden maatte være tilstrækkelig til Forfølgning af de i de foregaaende Artikler omhandlede Forbrydelser, forpligter sig til at iværksætte eller til at foreslaa sine lovgivende Myndigheder de nødvendige Forholdsregler for at kunne faa disse Forbrydelser straffede efter Fortjeneste.

Art. 4.

De høje kontraherende Magter skal gensidig give hverandre Meddelelse om de Love, som er eller maatte blive givne i vedkommende Stater med Hensyn til det, som er Genstand for nærværende Konvention.

Art. 5.

De i Art. 1 og 2 omhandlede Forbrydelser skal fra den Tid, da nærværende Konvention træder i Kraft, betragtes som paa behørig Maade opførte blandt de Forbrydelser, som giver Adgang til at kræve Udlevering efter de mellem de høje kontraherende Magter allerede bestaaende Overenskomster.

Forsaavidt foranstaaende Bestemmelse ikke kan vinde

Gyldighed uden at ændre den gældende Lovgivning, forpligter de høje kontraherende Magter sig til at træffe de fornødne Foranstaltninger dertil eller til at forelægge sine lovgivende Myndigheder Forslag derom.

Art. 6.

Oversendelse af Retsanordninger (Commissions rogatoires) med Hensyn til de Forbrydelser, som denne Konvention tager Sigte paa, skal, om anden Aftale ikke dermed staar i Strid, finde Sted enten direkte fra den ene Domsmyndighed til den anden eller ogsaa ved Formidling af den diplomatiske Agent eller Konsularagenten for det Land, hvorfra Anmodningen om Bevisoptagelse stilles, i det Land, hvortil den fremkommer; i sidste Tilfælde skal vedkommende diplomatiske Agent eller Konsularagent direkte oversende Retsanmodningen til vedkommende Domsmyndighed, og han skal igen fra denne direkte faa oversendt de Dokumenter, som viser, hvad der er foretaget til Efterkommelse af Retsanmodningen.

Afskrift af denne skal altid samtidig oversendes den overordnede Myndighed i det Land, til hvilket den stilles. Alle Vanskeligheder, som maatte rejse sig angaaende Efterkommelse af Retsanmodninger fra de paagældende Myndigheders Side, skal som hidtil søges ordnet ad diplomatisk Vej.

Er Retsanmodningen ikke affattet i det Lands Sprog, hvis Myndigheder ønskes sat i Bevægelse, skal, om modsat Aftale ikke foreligger, Retsanmodningen være ledsaget af en bekræftet Oversættelse i det Sprog, hvorom de to interesserede Magter maatte være komne overens.

Art. 7.

De høje kontraherende Magter forpligter sig til gensidig at give hverandre Meddelelser om Domfældelser for saadanne Forbrydelser, som denne Konvention sigter til, for-

saavidt de Handlinger, der danner Forbrydelsernes Gerningsindhold, er forøvede i forskellige Lande.

Art. 8.

De Stater, som ikke har undertegnet, har Adgang til at slutte sig til nærværende Konvention. I saa Fald har de ad diplomatisk Vej at tilkendegive sin Hensigt for den franske Regering, som derom underretter alle de kontraherende Stater.

Art. 9.

Nærværende Konvention træder i Kraft 6 Maaneder efter Udveksling af Ratifikationerne. I Tilfælde af Opsigelse fra nogen kontraherende Magts Side, skal saadan kun gælde for vedkommende Stat og ikke inden 12 Maaneder efter Opsigelsen.

Art. 10.

Nærværende Konvention skal ratificeres, og Ratifikationerne udveksles i Paris saa snart som muligt.

* * *

Tillæg.

Forslag til Slutningsprotokol.

Ved at skride til Undertegningen af Konventionen af i Dag anser undertegnede Befuldmægtigede det for hensigtsmæssigt at angive, hvorledes Art. 1, 2 og 3 i denne Konvention er at forstaa, og efter hvilken Opfatning de kontraherende Stater under Udøvelse af deres Selvbestemmelsesret med Hensyn til Lovgivning skal søge gennemført eller fuldstændiggjort de trufne Bestemmelser.

A. Indholdet af Art. 1 og 2 maa betragtes som et Minimum, saa at det følger af sig selv, at de kontraherende Regeringer bliver fuldstændig fri med Hensyn til Strafforfølgning af andre lignende Forbrydelser som f. Eks. Hverv-

ning af Kvinder over Mindreaarighedsalderen, uden at der foreligger List eller Tvang.

B. Med Hensyn til Strafbarheden af de i Art. 1 og 2 omhandlede Forbrydelser regnes som Grænser for Mindreaarighedsalderen de, som den civile Lovgivning opstiller.

C. Med Hensyn til de samme Forbrydelsers Repression bør Loven i hvert Fald fastsætte en Frihedsstraf, uden at derfor skal være afskaaret hvilket som helst andre Hoved- eller Tillægsstraffe; uden Hensyn til Ofrets Alder bør tages i Betragtning de forskellige skærpende Omstændigheder, der kan forekomme, som de, hvortil der sigtes i Artikel 2, eller den Kendsgerning, at Ofret virkelig er bleven bragt til at bedrive Utugt.

D. Tilbageholdelse af en Kvinde mod hendes Vilje i et Utugtshus har, uagtet Forbrydelsens graverende Beskafenhed, ikke kunnet medtages i nærværende Konvention, fordi den fremtræder som noget, der udelukkende vedkommer den indre Lovgivning.

B.

Forslag til Fællesaftale.

Undertegnede Befuldmægtigede — — — opfyldte af Ønsket om at sikre Kvinder over Mindreaarighedsalderen, naar de er narrede eller tvungne, som mindreaarige Kvinder overhovedet en virksom Beskyttelse mod den forbryderske Virksomhed, der kaldes »den hvide Slavehandel«, er kommen overens om at slutte en Fællesaftale (*arrangement*) for at bringe til Samstemmighed de Foranstaltninger, der kan være egnede til at fremme det nævnte Øjemed — og har besluttet følgende Artikler:

Art. 1.

Enhver af de kontraherende Regeringer forpligter sig til at oprette et Embede eller til at ansætte nogen med Pligt til at samle og meddele alle Oplysninger angaaende Hvervning af Kvinder til Udlandet i Utugtsøjemed; denne Myndighed skal have Adgang til at brevveksle direkte med tilsvarende i enhver af de øvrige kontraherende Stater.

Art. 2.

Enhver af Regeringerne forpligter sig til særlig paa Jærnbanestationer og i Afgangshavne, som under Rejsen, at holde Opsyn for at komme paa Spor efter Folk, som ledsager Kvinder betemte til Utugtsbedrift. Nærmere Paa-læg skal i det Øjemed gives Tjenestemænd eller andre, hvis Stilling giver dem Myndighed dertil, om Tilvejebringelse, saavidt Lovgivningen tillader det, af de Oplysninger, hvorved man kan komme paa Spor efter den forbryderske Virksomhed.

Ankomst af Personer, som klarlig synes at være Gerningsmænd, Medskyldige eller Ofre for saadan Trafik, skal meldes efter Omstændighederne enten til Bestemmelsesstedets Myndigheder eller til den interesserede diplomatiske Agent eller Konsularagent — eller til anden Myndighed, som dermed har Befatning.

Art. 3.

Regeringerne forpligter sig til efter Omstændighederne, og forsaavidt det er foreneligt med den gældende Lovs Forskrifter, at afæske Kvinder af fremmed Nationalitet, som driver Utugtsnæring, Forklaringer om Navn og Stilling og om; hvad der har faaet dem til at forlade sit Land. De saaledes erhvervede Oplysninger bliver, saavidt muligt, sendt til Vedkommendes Hjemlands Myndigheder — i Tilfælde med deres Hjemsendelse for Øje.

Regeringerne forpligter sig til, forsaavidt det inden

Lovgivningens Grænser lader sig gøre, at overgive Ofrene for den forbryderske Virksomhed, naar de er uden egne Hjælpe midler, midlertidig og i Paavente af deres Hjemsendelse, til det offentlige Fattigvæsens, velgørende Indretningers eller andre Personers Omsorg, som giver den fornødne Betyggelse.

Regeringerne forpligter sig ogsaa til, om det er foreneligt med deres Landes Lovgivning, saavidt det lader sig gøre at sende tilbage til deres Hjemland Kvinder, som gør Krav derpaa, eller med Hensyn til hvem det forlanges af Værger eller Foresatte. Hjemsendelsen sker kun, efter at Navn og Nationalitet er bragt fuldstændig paa det rene, ligesom ogsaa hvor og naar paagældende kom over vedkommende Lands Grænser. Enhver af de kontraherende Stater har i Tilfælde at lette Overførelsen over deres Territorium. Brevveksling om Hjemsendelse sker — saavidt muligt — direkte.

Art. 4.

Kan den Kvinde, der skal hjemsendes, ikke selv betale Omkostningerne ved sin Tilbagerejse, og hun ikke har Ægtefælle, Slægtninge eller Værger til at betale for sig, bliver Hjemsendelsesomkostningerne at udrede af det Land, hvorfra hun sendes, saa langt som til nærmeste Grænse eller Havnested i den paagældende Retning, men falder forøvrigt Hjemlandet til Last.

Art. 5.

Indholdet af Art. 3 og 4 ovenfor ophæver ikke mulig bestaaende Aftaler (i Strid dermed) mellem de kontraherende Regeringer.

Art. 6.

De kontraherende Regeringer forpligter sig til inden Lovgivningens Grænser at øve Tilsyn i saa stor Udstrækning som muligt med Kontorer eller Agenter, der beskæftiger sig med at antage Kvinder til Tjeneste i Udlandet.

Art. 7.

De Stater, som ikke har undertegnet, osv. (som Art. 8 i Konventionsforslaget ovenfor).

[Art. 8 og 9] svarer fuldstændig til Art. 9 og 10 i Konventionsforslaget.

V.

De førte Forhandlinger i Paris maa efter ovenstaaende erkendes at have bragt Sagen nok saa vidt, særlig naar man ser hen til, at det gælder Spørgsmaal, der først ganske nylig er bragt paa Bane og derfor ikke paa Forhaand har været Genstand for saa megen Drøftelse.

De fleste Lande vil være i den Stilling, at de maa foretage større eller mindre Ændringer i den gældende Straffesom vel tildels ogsaa Proceslovgivning. Konventionen, der særlig vil afhænge heraf, vil derfor maaske ikke ret snart kunne ventes formelig vedtaget af alle de i Konferencen deltagende Stater.

Som man vil se, er Spørgsmaal om Forsøgs Strafbarhed som Delagtighed i de paagældende Forbrydelser ligesom ogsaa Skærpelse i Gentagelsestilfælde overladt til hver enkelt Stats Lovgivningsmyndigheder at ordne efter Behag.

Forslaget til Fællesaftale er derimod tænkt at skulle søges sat i Kraft snarest muligt, og de væsentlige Bestemmelser deri vil da ses at være af den Art, at de for de fleste Landes Vedkommende kan gennemføres uden Lovforandringer. Noget andet er, at forskellige af de der foreslaaede Foranstaltninger kan koste Penge, og at derfor Spørgsmaalet om deres Iværksættelse maa forelægges de bevilgende Myndigheder.

Hvilken delikat Sag saavel Konventionsforslagets som det andet Forslags Affattelse virkelig har været, er det iøvrigt vanskeligt at gøre sig nogen Forestilling om, naar man

ikke har været med og paahørt Drøftelsen pro og contra af hver mindste Enkelthed og Udtryk.

Hensigten med ovenstaaende Fremstilling er væsentlig at give en Oversigt over Sagens Stilling og mulig derved vække lidt Interesse blandt de nordiske Landes Jurister for de vigtige Spørgsmaals Ordning, hvorom her er Tale.

En nærmere Indgaaen paa Emnets juridiske Side kunde have meget for sig, og hvis Tid og Lejlighed dertil gives senere hen, vil Forf. intet have derimod. For nærværende vil han ikke stille større Krav paa Spalterum i Tidsskriftet end allerede sket.

And. Færden.

Note: Danmark har nu faaet en Komité til Forebyggelse af den hvide Slavehandel. Komiteen, der hovedsagelig bestaar af Medlemmer fra Bestyrelserne af bestaaende Foreninger, hvis Opgave er at forhindre, at unge Kvinder blive Ofre for Usædelighed, har konstitueret sig med Oberstløjtnant Ramsing som foreløbig Formand og har gennem Justitsministeriet opnaaet et Tilskud til Repræsentation ved den netop afholdte Kongres i Frankfurt d. 7.—10. Oktober d. A.

Red.
